

LA POR

Por de què? Es que volem èsser covards? Som i sempre serem tímids? Es que reculem a qualsevol embestida forçada a l'impuls del vent, embolcallat de circumstàncies d'interessos creats, que ens empenyen a camins a voltes relliscosos?

No; i diem no !!

Diem-ho, per endavant, i prego al volgut lector, al fullejar aquest escrit sincer i humà, vegi sempre - i no mes que això - la recititut de principis morals que han sigut sempre el nostre estel, per induir-nos a exposar els nostres pensaments. Exposar-los amb abso - luta llibertat i obligant-nos a respectar altres opinions diferents que a la fi van a parar al mateix indret.

Vedaderament, es tota una vida, que sense forçar el camí emprés, hem pogut seguir la caminada dels anys. La front serena i sols, lluitant objectivament amb el destí. Que el sol de la posta ens senyalarà el temps definit, que Deu ens voldrà al seu Recès.

Seguim, si us plau, el tema que mou les inquietuts del nostre esperit, amb els comentaris que comparen la contemplació del món d'avui, amb la mirada òpticament objectiva.

Existeix l'afany incontenible de correr ... de fer camí ... d'arribar ont? Depressa... passar endimoniadament al que corre menys i no es d'estranyar que vingui una trista ensopçada i tot vagi en orris.

Molts arreiven a la meta, altres es queden per el camí, i aquesta carrera del món d'avui l'apliquem a tots els estaments: Socials, polítics, econòmics, immobiliaris etc. dis els cercles de les seves activitats.

Pensem, per uns moments, si aquest estat frenètic d'avui pogués ésser impulsat per una coordinació total d'energies, empleades totalment, per els pobles i veïns, amb la conjuntació de llurs idees, lligant sempre els esforços morals i materials, cap a una construcció sòlida, edificada disn uns espai clar, de sentiments generosos i comprensius. Segurament, no cal dubtar-ho, ciur'em en un món millor.

No obstant... malauradament no es així. Perquè?

Tenim por. Som covards! Perquè? Perquè l'home ha de guardar la seva personalitat pròpia, ha de respectar, en llibertat, el pensar aliè. I es així com seguirà un camí dreturer, sense vacilacions, per que haurà marginat tot allò que empresona el nostre esperit, LA POR!!

Comencem per l'home que diu que te fe i creença en Deu. Si es així, està obligat a practicar i a predicar amb l'exemple dins el cercle de les seves activitats.

Si l'home poseïx una ideologia política, sigui del color que sigui, ha de sentir-se obligat a complir amb els seus deures i serveis del partit i mai transigirà que altres burlin els principis bàsics.
(segueix a la pag 16)